

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Veroniky Burianové a JUDr. Ondřeje Szalonnáse ve věci

žalobce: H. P. V., nar. X, X,
zastoupeného Mgr. Ing. Janem Klikem, Ph.D., advokátem,
Karlovarská 130, 323 00 Plzeň,

proti
žalované: Česká obchodní inspekce, Ústřední inspektorát, IČ 00020869,
Štěpánská 796/44, 120 00 Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 2. 2020, č.j. ČOI
25189/20/O100/2200/Bal/Št,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Rozhodnutím České obchodní inspekce, Inspektorátu Plzeňského a Karlovarského se sídlem v Plzni (dále jen „inspektorát“ nebo „správní orgán I. stupně“), ze dne 11. 11. 2019, č.j. ČOI 143140/19/2200, ve spojení s opravným rozhodnutím inspektorátu ze dne 11. 12. 2019, č.j. ČOI 160395/19/2200 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), byl žalobce uznán vinným z porušení § 8 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“ nebo „ZOS“), kterého se dopustil dne 4. 10. 2018, tím že v prostoru jím provozovaných osobních vozidel VW GOLF, RZ X, a VW GOLF PLUS, RZ X, zaparkovaných na tržnici AsiaMarkt, 348 06 Rozvadov – Sv. Kateřina, v blízkosti prodejných stánků C43, C 44 a C 45, kde podniká, skladoval v rozhodnutí blíže specifikované výrobky porušující některá práva duševního vlastnictví, konkrétně padělky textilních a průmyslových výrobků ve smyslu § 2 odst. 1 písm. n) bod 1. zákona o ochraně spotřebitele, celkem 827 kusů textilního a průmyslového zboží. Tímto jednáním žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 24 odst. 7 písm. d) ZOS (výrok I.).

Za spáchání výše uvedeného přestupku byla žalobci uložena podle § 24 odst. 14 písm. d) ZOS pokuta ve výši 250 000 Kč (výrok II.); podle § 7b odst. 5 zákona č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ČOI“), bylo žalobci dále uloženo propadnutí 827 kusů uvedených textilních a průmyslových výrobků (výrok III.); v neposlední řadě byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč (výrok IV.).

2. Rozhodnutím ze dne 19. 2. 2020, č.j. ČOI 25189/20/O100/2200/Bal/Št (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo žalovanou k žalobcovu odvolání rozhodnuto tak, že podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), byla žalobci snížena uložená pokuta z 250 000 Kč na 170 000 Kč (výrok I.); a podle § 90 odst. 5 věty druhé správního řádu bylo prvoinstanční rozhodnutí ve zbytku potvrzeno (výrok II.).
3. Žalobou ze dne 7. 4. 2020, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou téhož dne, se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.
4. Zákon o ochraně spotřebitele se mimo jiné vztahuje na nabízení a prodej výrobků a na nabízení a poskytování služeb v případech, kdy k plnění dochází na území České republiky. Na ostatní případy se vztahuje tehdy, souvisí-li plnění s podnikatelskou činností provozovanou na území České republiky. Správní řízení je upraveno správním řádem. Podmínky odpovědnosti za přestupek, druhy správních trestů a ochranných opatření a zásady pro jejich ukládání, postup před zahájením řízení o přestupku a postup v řízení o přestupku upravuje zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“).

[II] Žaloba

5. (bod 1.) Žalobce považoval napadené rozhodnutí spolu s prvoinstančním rozhodnutím za nezákonné a nesprávné. Skutkový stav, jak jej vyhodnotil správní orgán, nebyl zjištěn v důsledku neúplného dokazování správně a zákonně a hodnocení věci bylo provedeno nesprávně, nezákonně a v neprospěch žalobce.
6. (bod 2.) Žalobce nepochyboval, že byly zjištěny padělky podle specifikace uvedené v napadeném rozhodnutí v osobních automobilech VW GOLF, RZ X, a VW GOLF PLUS, RZ X (dále jen „vozidla“), zaparkovaných na parkovišti uvedeného obchodního centra (tržnice) AsiaMarkt. Je též nepochybné, že tato vozidla jsou v registru vozidel evidována na osobu žalobce.
7. Ovšem, inspektorátem shromážděné důkazy jsou pro zhodnocení věci s výsledkem vyslovení výroku o vině za přestupek nedostatečné a neprůkazné. Vozidla se nacházela na soukromém pozemku, i když s přístupem ostatním prodejcům a zákazníkům, kteří zde parkují s výslovným souhlasem vlastníka pozemku. Žalobce ve svém vyjádření do protokolu

o ústním jednání uvedl, že vozidla nezamykal. Byla totiž „rozbitá“. Naposledy je použil asi 20 dní před kontrolou. Trvale parkoval daleko od své provozovny, kolem 70 m. Z faktu, že si členové kontrolní skupiny ČOI zjednali přístup do vozidel překonáním zamčeného zámku za využití zámečnicka, na rozdíl od názoru žalované nevyplývá, že žalobce vozidla soustavně kontroloval a měl přehled o vozidle. Na vozidla umístěná na parkovišti obchodního centra se nevztahuje povinnost zajistit vozidlo proti neoprávněnému vniknutí (viz bod 4.), a žalobce tedy nemůže odpovídat za jednání jiných osob. Nachází se zde i několik vozidel, která zde stojí trvale a nikdo je již delší dobu neužívá. Žalobce v den kontroly ve své provozovně označené jako C 43, C44 a C45 neprodával zboží a nebyl zde přítomen, takže nemohl mít přehled o tom, co se mohlo stát ten den s jeho vozidly.

8. Žalovaná též odkázala na provedený předchozí monitoring obchodního centra ze dnů 15. 9. 2018 a 3. 10. 2018, podle kterého mělo být zjištěno, že zde zaparkovaná vozidla plní funkci skladovacího prostoru. Zboží v nich uložené tedy souvisí s prodejní činností vykonávanou v obchodním centru. Monitoring byl zaměřen na rozsáhlý objekt tohoto obchodního centra, na parkoviště a prodejny vcelku. Toto ale nevypovídá nic o jednání či odpovědnosti konkrétních osob, potažmo žalobce. Tyto činnosti inspektorátu postrádají prvek individualizace, a tudíž mají jen malou vypovídací hodnotu o stavu věci vzhledem k žalobci. Z tohoto samotného monitoringu není součástí spisu žádný zápis, kromě zmínky v Protokolu o kontrole.
9. (bod 3.) Objektivní odpovědnost za skladování padělků se nepochybně vztahuje na provozovnu podnikatele, tj. kde vykonává podnikatelskou činnost, kterou má zapsanou v živnostenském rejstříku. Pokud se jedná o jiné prostory, kde podnikatelskou činnost nevykonává, jako v tomto případě osobní automobil, tak tyto prostory nejsou provozovnou ani její součástí (vozidlo jako provozovnu označuje správní orgán v úředním záznamu o kontrole). Byť jsou vozidla registrována v registru vozidel na jméno žalobce jako vlastníka a formálního provozovatele, tak nebyl prokázán konkrétní a jednoznačný vztah žalobce ke skladování padělků ve vozidlech (jediným nepřímým důkazem je tedy zápis žalobce jako provozovatele vozidel a jako vlastníka v registru vozidel a jejich užívání žalobcem).
10. (bod 4.) I vzhledem k liberačnímu důvodu dle § 21 zákona o přestupcích, je třeba zdůraznit, že parkování vozidel v obchodním centru za účelem zásobování prodejen či pouze za účelem využití parkovacích míst, zajištění vozidel a nakládání s nimi, se řídí dlouhodobými zvyklostmi respektovanými a přijímanými i provozovatelem či vlastníkem obchodního centra. Žalobce neměl žádný důvod postupovat jinak a vozidlo zajišťovat či ho mít stále pod dozorem. Navíc, vozidlo není provozovnou podnikatele ani její součástí, na kterou se vztahuje režim přísné odpovědnosti. Výklad zákona prezentovaný správními orgány je nepřipustně extenzivní. Žalobce neměl ani důvod činit nějaká další opatření vzhledem k přístupu do vozidel, když se v minulosti nevyskytl žádný problém, který by spočíval v jejich zneužití. Zpravidla je nezamykal (v den kontroly si již nevzpomíná, zda byly uzamčené či nikoliv), nechával je na přilehlém parkovišti dlouhodobě. Obchodní centrum je pod stálým dohledem pracovníků ostrahy. Vozidla navíc mohou sledovat i ostatní prodávající ze sousedních prodejen. Žalobce tedy postupoval zcela standardním způsobem a jen stěží mohl předpokládat, že do jeho vozidla bude umístěno závadné zboží. Pokud by v den kontroly věděl, že se ve vozidlech registrovaných na něj vyskytují padělky, nepochybně by je vyklidil a zlikvidoval.
11. V obchodním centru se však nacházejí jednotliví prodejci, přičemž v konkurenčním prostředí není vyloučeno použití určitých netradičních „unfair“ prostředků konkurenčního

boje. Prokazovat spáchání přestupku, tj. naplnění znaků skutkové podstaty, je povinností správního orgánu. Důkazní povinnost spočívající v prokázání vztahu žalobce k závadnému zboží a dispozici s ním je tedy na straně správního orgánu. Dle žalobce se nepodařilo prokázat, že by žalobce byl osobou odpovědnou za spáchání jednání, které naplňuje skutkovou podstatu uvedeného přestupku. Danou skutečnost nelze prokázat pouze za použití jediného nepřímého důkazu (žalobcovým vlastnictvím vozidel) bez jeho začlenění do řetězce, příp. dalších nepřímých důkazů či provedením přímých důkazů, které ovšem získány nebyly.

12. Inspektorát měl i bez návrhu k úplnému zjištění skutkového stavu doplnit dokazování, např. vyjádřením provozovatele obchodního centra – ke zjištění poměrů na tržnici z hlediska zabezpečení a ostrahy a přijatých bezpečnostních opatření, vyžádáním kamerových záznamů, tj. pomocí standardních důkazních metod tvrzené okolnosti potvrdit či vyvrátit.
13. (bod 5.) Žalobce žádné zboží porušující některá práva duševního vlastnictví nenakupoval a vztah k němu od počátku popírá; pokud z opatrnosti předložil v rámci výzvy k požadované součinnosti nabývací doklady ke zboží, jedná se o běžné zboží, které nakupuje pro své provozovny.
14. V průvodním dopisu k předloženým dokladům neuvedl, že se jedná o doklady k zajištěnému zboží, ale ke zboží, které běžně v provozovnách prodává. Jak uváděl již ve vyjádření k podkladům pro prvoinstanční rozhodnutí a v námitkách k protokolu o kontrole, uvědomoval si a oprávněně se obával, že pokud by nepředložil nabývací doklady ke zboží, které nakupuje, bylo by vysoce pravděpodobné, že by mu byla uložena další citelná pokuta pro nesplnění povinností uložených kontrolou podle § 10 odst. 2 kontrolního řádu (součinnost). Této možnosti inspektorát zpravidla využívá a pokuty ukládá, i když prodejci – cizinci většinou neporozumí textu uvedenému v úředním záznamu o kontrole, podle kterého jsou jim ukládány povinnosti podle uvážení kontrolního orgánu (např. sp. zn. ČOI 95669/15/2200, č.j. ČOI 139180/16/2200, v řízení vedeném tímž správním orgánem ve velmi podobném případě - nalezení padělků v os. automobilu, jiná obviněná N. T. H., přestože popírala jakýkoliv vztah k zajištěným padělkům, byla jí inspektorátem uložena pokuta 8 000 Kč za nesplnění povinnosti předložit v určené lhůtě na adresu správního orgánu nabývací doklady k výrobkům porušujícím některá práva duševního vlastnictví, a další řízení, např. sp. zn. ČOI 130925/17/2200, sp. zn. ČOI 44531/18/2200). Přirozeně žádný prodejce by na fakturu (či jiný doklad potvrzující uzavření kupní smlouvy) neprodal zboží, které by porušovalo některá práva duševního vlastnictví. Dodavatelé zboží jsou na fakturách uvedeni (žalobce většinou nakupuje od stálých dodavatelů, např. spol. Binhhuong s. r. o., fy Khanh Vu Quoc, spol. Amadeo Gold s.r.o.). Nákup byl proveden v roce 2018 v OC SAPA v Praze. Je běžnou zavedenou obchodní praxí mezi odběrateli a dodavateli, kteří nakupují ve velkoobchodu „SAPA“ v Praze, že podrobná specifikace převáděného zboží (obchodní značky, velikosti, druh materiálu) se na dokladech od zboží neuvádí. V tomto ohledu je závazná ústní dohoda. Pokud má inspektorát za to, že se jednalo o nabývací doklad ke zboží porušujícímu práva duševního vlastnictví, měl být tento dodavatel minimálně vyzván k vyjádření se k této okolnosti.
15. (bod 6.) Zákonnost přístupu do dopravního prostředku v souladu s § 6 odst. 1 zákona o ČOI je dána též naplněním podmínek tohoto ustanovení. Přístup je podmíněn důvodným podezřením na závažné porušení povinnosti stanovené podle zvláštního právního předpisu. Kontrolní orgán a posléze inspektorát se nijak podrobněji odůvodněností tohoto podezření nezabýval, kontrolní orgán vycházel pouze z toho, že vozidla byla podrobena vizuální

prohlídce, aniž by bylo zřejmé, co je v nich umístěno. Rozhodnutí je i z tohoto důvodu nepřezkoumatelné, když se výše uvedenou zákonnou podmínkou a jejím naplněním inspektorát (a předtím i kontrolní orgán) vůbec nezabýval. Odůvodnění žalované tohoto postupu je nepřesvědčivé. Navíc je s podivem, že kontrolní orgán vykonává prohlídku jen v těch vozidlech, u kterých je zřejmý vlastník. Pokud se jedná o výzvu kontrolního orgánu po započetí kontroly toho dne, aby se vlastníci/uživatelé/osoby disponující klíči od vozidel dostavili k osobním motorovým vozidlům, jejichž registrační značky byly vyjmenovány, tak přirozeně této výzvy žalobce nemohl vyhovět, když nebyl v den konání kontroly přítomen ve svých prodejnách.

16. (bod 7.) Žalobce též brojil proti výši uložené pokuty. Byť zákonná horní hranice sazby pokuty je vysoká, vzhledem ke všem doloženým podkladům prokazujícím ekonomické a osobní poměry žalobce, je i uložená pokuta, byť snížená žalovanou, nepřiměřeně vysoká a přísná.

[III] Vyjádření žalované k žalobě, replika

17. Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 27. 5. 2020, v němž konstatovala, že žalobní námitky jsou téměř totožné s námitkami uplatněnými žalobcem v rámci odvolacího správního řízení. Žalovaná se jimi v napadeném rozhodnutí již dostatečně zabývala a vypořádala je.
18. Žalovaná stran prvních čtyř bodů žaloby uvedla, že ze strany inspektorátu k prokázání spáchání předmětného přestupku došlo a osobou odpovědnou za tento přestupek je žalobce. Ten na tržnici provozuje podnikatelskou činnost, disponuje živnostenským oprávněním „Velkoobchod a maloobchod“, je tedy prodávajícím ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele. Ve vozidlech registrovaných na jeho jméno byly při kontrole nalezeny výrobky porušující některá práva duševního vlastnictví. Žalovaný nemá pochybnosti o tom, že zajištěné zboží souviselo s žalobcovou podnikatelskou činností a předmětná vozidla sloužila jako skladovací prostory. Žalobce má z titulu provozovatele předmětných vozidel odpovědnost za řádné užívání těchto vozidel, s čímž je spjata i řada povinností. Je výhradně na odpovědnosti žalobce, zda svá vozidla zabezpečí proti cizímu vniknutí. Pokud tak neučiní, musí nést následky s tím související. Je-li praxí na tržnici, že zde dochází ke konkurenčnímu boji mezi prodejci, o to více by měl být žalobce obezřetnější ohledně svého majetku. Tyto skutečnosti spolu s podklady shromážděnými ve správním spise tvoří ucelený řetězec podkladů, na jejichž základě lze prokazatelně označit žalobce jako osobu odpovědnou za spáchaný přestupek.
19. Žalovaná setrvala na názoru, že v možném umístění padělků do žalobcových vozidel někým cizím nelze spatřovat naplnění liberačního důvodu dle § 21 zákona o přestupcích. Podle § 21 odst. 1 ve spojení s § 23 odst. 1 zákona o přestupcích, fyzická osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila. Liberační důvod z přísné objektivní odpovědnosti poměrně úzce vymezený v § 21 zákona o přestupcích odpovídá závažnosti případných následků porušení povinností podnikatelů a nasvědčuje tomu, že možnost zprostit se odpovědnosti za přestupek by měla být spíše výjimečná. Žalobce neprokával, že vynaložil veškeré úsilí, které je možné požadovat, aby přestupku zabránil, když běžně nechával svá osobní vozidla záměrně odemčená. Odpovědnosti se nelze zásadně vyhnout ani poukazem na smluvní ujednání či zvyklosti mezi účastníky soukromoprávního vztahu, kdy žalobce spoléhá na činnost pracovníků ostrahy, kteří na chod tržnice dohlíží. V této souvislosti, s ohledem na zjištěný a prokázaný stav věci, považovala žalovaná provedení žalobcem navržených důkazů

za nadbytečné.

20. Žalovaná se neztotožnila ani s argumentem, že ve spise vedeném v této věci absentuje zápis z prováděného monitoringu. Součástí spisu jsou i úřední dokumenty pořízené při provádění monitoringu na tržnici AsiaMarkt. Jedná se o záznam o úkonech před kontrolou ze dne 15. 9. 2018, č.j. ČOI 119696/18/2200, a záznam o úkonech před kontrolou ze dne 3. 10. 2018, č.j. ČOI 128400/18/2200.
21. Žalovaná se dle svých slov řádně vypořádala v napadeném rozhodnutí (str. 6, odst. 3) i s žalobní námitkou vyjevenou pod bodem 5 žaloby (uplatněnou právě již i v odvolání), přičemž doplnila, že žalobce sice poukazuje na případy, ve kterých správní orgán uložil pokutu za neposkytnutí součinnosti (nedodání nabývacích dokladů k zajištěnému zboží), jednalo se však o případy, kdy kontrolované osoby nesplnily ve stanovené lhůtě povinnost dozorovému orgánu předložit požadované doklady, ani se v této lhůtě jiným způsobem k danému požadavku nevyjádřily nebo dodaly doklady opožděně, až po uplynutí stanovené lhůty. Nedisponuje-li však kontrolovaná osoba požadovanými doklady a tuto informaci sdělí dozorovému orgánu ve stanovené lhůtě, není zde dán prostor pro sankcionování kontrolované osoby za neposkytnutí součinnosti.
22. Stran žalobní námitky v bodě 6 žaloby žalovaná nesouhlasila s tvrzením, že se správní orgány podrobněji nezabývaly důvodným podezřením na závažné porušení povinnosti. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí (str. 7 a 8) podrobně vyjádřila k § 6 zákona o ČOI, podle kterého inspektoři postupovali při provádění kontroly předmětného vozidla. Na dané vyjádření žalovaná v podrobnostech odkázala. Dříve než si inspektoři během kontroly zjednali přístup do vozidel, vyzvali vlastníky/uživatele/osoby disponující klíči, aby se k vybraným vozidlům dostavili. Při zjednání přístupu do předmětných vozidel byl přítomen jako nezúčastněná osoba příslušník Policie ČR. Po zkontrolování vozidel došlo k jejich uzamčení prostřednictvím zámečnicka a po zjednání přístupu do vozidel byli bezodkladně také vlastníci vozidel informováni. Žalovaná má tak za to, že inspektoři v této situaci zákonný postup dodrželi.
23. Žalovaná k námitce stran výše uložené pokuty uvedla, že se v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí zabývala všemi relevantními kritérii pro určení výměry pokuty, přičemž na základě řádného vyhodnocení těchto kritérií přistoupila k uložení pokuty ve výši 170 000 Kč. Žalovaná pokutu snížila (oproti pokutě uložené správním orgánem I. stupně), a to právě s ohledem na majetkové a osobní poměry žalobce. Na druhou stranu nepřistoupila k výraznějšímu snížení pokuty, a to s ohledem na vysokou typovou závažnost spáchaného přestupku (horní hranice zákonné sazby činí 5 000 000 Kč), velice vysoký počet zajištěných padělků (827 ks) a v neposlední řadě též s ohledem na opakované spáchání daného druhu přestupku ze strany žalobce. Žalovaná v podrobnostech odkázala na odůvodnění výše pokuty v napadeném rozhodnutí (str. 8 a 9).
24. Žalovaná uzavřela, že v průběhu správního řízení byl dostatečně objasněn skutkový stav věci bez důvodných pochybností, na jehož základě bylo vydáno objektivní a nestranné rozhodnutí. Žalovaná nepokládala argumenty obsažené v podané žalobě za dostatečný důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí a navrhla soudu, aby žalobu zamítl.
25. Žalobce v reakci na vyjádření žalované v replice ze dne 6. 6. 2020 doplnil, že proti tvrzení, že zboží nalezené ve vozidle se mělo nacházet v jeho vlastnictví či v jeho dispozici, brojil již od samého počátku kontroly, např. již ve vznesených námitkách k Protokolu o kontrole. Úřední záznam o kontrole nepodepsal a nebyl s ním po kontrole seznámen, nebyl přítomen

v době kontroly ve své provozovně. Žalobce nadále setrval na svém stanovisku, že osobní automobil není provozovnou ani ve smyslu § 17 živnostenského zákona, tj. s těmi důsledky, které popsal v bodě 4. žaloby. V celém průběhu řízení před správními orgány vznášel důkazní návrhy, se kterými se správní orgány nijak nevypořádaly, viz např. bod 3. podaného odvolání (= návrh uplatněný i v žalobě, tj. vyjádření provozovatele obchodního centra a vyžádání kamerových záznamů).

[IV] Posouzení věci soudem

26. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
27. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
28. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
29. Ve věci bylo soudem rozhodnuto v souladu s § 51 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť s tím souhlasili oba účastníci řízení.
30. Žaloba není důvodná.
31. Žalobci byla za přešůpek podle § 24 odst. 7 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele, kterého se dopustil porušením § 8 téhož zákona uložena pokuta ve výši 170 000 Kč.
32. Podle § 8 zákona o ochraně spotřebitele, *nabízet za účelem prodeje, prodávat a skladovat výrobky porušující některá práva duševního vlastnictví nebo neoprávněné užívání označení chráněného podle zvláštního právního předpisu, se zakazuje.*
33. Podle § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele, *pro účely tohoto zákona se rozumí prodávajícím podnikatel, který spotřebiteli prodává výrobky nebo poskytuje služby.*
34. Podle § 2 odst. 1 písm. n) bod 1. zákona o ochraně spotřebitele, *pro účely tohoto zákona se rozumí výrobkem porušujícím některá práva duševního vlastnictví padělek, jímž je výrobek, včetně jeho obalu, na němž je bez souhlasu majitele ochranné známky umístěno označení stejné nebo zaměnitelné s ochrannou známkou, porušující práva majitele ochranné známky podle zvláštního právního předpisu, dále veškeré věci nesoucí takové označení (značky, loga, etikety, nálepky, prospekty, návody k použití, doklady o záruce apod.), a to i tehdy, jsou-li uváděny samostatně, a samostatné obaly, na nichž je umístěno takové označení.*
35. Podle § 24 odst. 7 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele, *prodávající se dopustí přešůpku tím, že poruší zákaz nabízet za účelem prodeje, prodávat a skladovat výrobky porušující práva duševního vlastnictví nebo neoprávněné užívání označení podle zvláštního právního předpisu.*
36. Podle § 24 odst. 14 písm. d) zákona na ochranu spotřebitele, *za přešůpek lze uložit pokutu do 5 000 000 Kč, jde-li o přešůpek podle odstavce 1 písm. a) a b), odstavce 4, odstavce 7 písm. a), d), g), k) a odstavců 9, 10 a 13.*
37. Podle § 7b odst. 5 zákona o ČOI, *ředitel inspektorátu uloží rozhodnutím kromě pokuty i propadnutí nebo zabrání výrobků, které neodpovídají zvláštním právním předpisům.*
38. Podle § 22 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přešůpky, *podnikající fyzická osoba je pachatelem, jestliže k naplnění znaků přešůpku došlo při jejím podnikání nebo v přímé souvislosti s ním a podnikající fyzická osoba svým jednáním porušila právní povinnost, která je uložena podnikající fyzické osobě nebo fyzické osobě.*

39. Podle § 23 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, *na odpovědnost podnikající fyzické osoby za přešupek se použijí obdobně ustanovení § 20 a 21, s výjimkou § 20 odst. 1 a 2 a odst. 4 písm. a) a b).*
40. Podle § 20 odst. 6 zákona o odpovědnosti za přestupky, *odpovědnost právnické osoby za přešupek není podmíněna zjištěním konkrétní fyzické osoby, která se považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě. Správní orgán není povinen zjišťovat konkrétní fyzickou osobu, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přešupek považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě, zejména tehdy, je-li ze zjištěných skutečností zřejmé, že k jednání zakládajícímu odpovědnost právnické osoby za přešupek došlo při činnosti právnické osoby.*
41. Podle § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, *právnická osoba za přešupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přešupku zabránila.*
42. V projednávané věci se obě strany shodují v tom, že při kontrole provedené pracovníky inspektorátu dne 4. 10. 2018 na tržnici AsiaMarkt, Rozvadov – Svatá Kateřina, byly zjištěny padělky specifikované v napadeném rozhodnutí umístěné v osobních automobilech VW GOLF, RZ X, a VW GOLF PLUS, RZ X, zaparkovaných na této tržnici, a dále že tato vozidla jsou v žalobcově vlastnictví [ověřeno dle registru vozidel (dále též „žalobcova vozidla“)].
43. Soud ze správního spisu zjistil zejména následující skutečnosti relevantní pro posouzení předmětné věci.
44. Ze záznamu o úkonech před kontrolou ze dne 15. 9. 2018, č.j. ČOI 119696/18/2200, vyplynulo, že ještě před tím, než pracovníci inspektorátu provedli dne 4. 10. 2018 kontrolu na tržnici AsiaMarkt, Rozvadov – Svatá Kateřina (dále jen „tržnice“), byl proveden dne 15. 9. 2018 monitoring prostor tržnice, při kterém bylo zjištěno, že ze zaparkovaných vozidel je prodávajícími vynášeno zboží do přilehlých provozoven. Vzniklo tak podezření, že zaparkovaná vozidla plní funkci skladovacích prostor pro jednotlivé prodejní jednotky. V seznamu vozidel identifikovaných při tomto monitoringu jsou uvedena i žalobcova vozidla. Stejný monitoring byl proveden i dne 3. 10. 2018.
45. V úředním záznamu ze dne 4. 10. 2018, č.j. ČOI 128273/18/0100, je podrobně popsán průběh kontroly, jakož i jednotlivé kroky a zjištění kontrolujících osob. Zejména se zde uvádí, že v návaznosti na provedený monitoring tržnice a následnou identifikaci žalobcových vozidel si správní orgán I. stupně ověřil, že žalobce má na tržnici u místně příslušného živnostenského úřadu zapsanu k podnikatelským účelům provozovnu (prodejní jednotku) č. C43, C44, C45. Dále že bezprostředně po příjezdu inspektorů a Policie ČR na tržnici došlo k uzamčení prodejních jednotek přítomnými osobami a že před prodejními jednotkami stála uzamčená vozidla, včetně žalobcových vozidel. Vizuální prohlídkou žalobcových vozidel bylo zjištěno, že se v něm nacházejí výrobky (zejména textilní, galanterie) s podezřením na porušování některých práv duševního vlastnictví. Uvedené je doloženo fotodokumentací žalobcových vozidel, jež je součástí předmětného úředního záznamu. Protože nikdo nereagoval na výzvu inspektorů k otevření žalobcových vozidel, byl zjedнан přístup do vozidla žalobce postupem dle § 6 zákona o ČOI a po otevření vozidel bylo nalezeno a zajištěno celkem 827 kusů textilních a galanterních výrobků (opět pořízena fotodokumentace). V rámci uložených opatření bylo žalobci mj. uloženo, aby ve stanovené lhůtě zaslal kopii „nabývacích dokladů k výrobkům uvedeným v příloze tohoto záznamu“.

Přílohou předmětného úředního záznamu byl záznam o zajištění výrobků mimo dosah kontrolované osoby, v němž byly specifikovány výrobky zajištěné v žalobcových vozidlech. Dle doručky byl úřední záznam žalobci doručen dne 12. 10. 2018.

46. Přípisem ze dne 24. 10. 2018, označeným jako „*Doložení nabývacích dokladů*“, zaslal žalobce, prostřednictvím svého právního zástupce, inspektorátu faktury ze dne 23. 1. 2018 a 28. 1. 2018 na textilní zboží (vymezené jako mikiny, pánská a dámská trička) a spotřební zboží (např. reproduktory, baterky, hodinky, boxery, zapalovače), kde je jako odběratel uveden žalobce a jako dodavatelé Binhhuong s. r. o., Khanh Vu Quoc a Amadeo Gold s.r.o.
47. Protokol o kontrole byl vyhotoven dne 8. 11. 2018 a byl doručen do datové schránky žalobcova zástupce. V protokolu se nad rámec skutečností a zjištění zaznamenaných v úředním záznamu ze dne 4. 10. 2018 zejména uvádí, že výrobky zajištěné v žalobcových vozidlech byly odborně posouzeny a bylo zjištěno, že se jedná o výrobky porušující některá práva duševního vlastnictví. Podáním datovaným dne 22. 11. 2018 žalobce uplatnil proti protokolu o kontrole námitky, které byly dne 10. 12. 2018 ředitelem inspektorátu zamítnuty.
48. Usnesením ze dne 30. 7. 2019, č.j. ČOI 97849/19/2200, byl žalobce inspektorátem vyzván k vyjádření se k podkladům rozhodnutí, jakož i doložení jeho osobních a majetkových poměrů dokládajících jeho současnou ekonomickou situaci. Žalobce tak učinil podáním ze dne 15. 8. 2019. Na základě žalobcovy žádosti konal správní orgán I. stupně dne 30. 9. 2019 ústní jednání, v rámci kterého dostal žalobce prostor pro vyjádření k probíhajícímu řízení. Žalobce mimo jiné sdělil, že předmětná vozidla byla rozbitá, nezamčená a stála přibližně 70 metrů od jeho stánku.
49. Následně bylo vydáno prvoinstanční rozhodnutí, které žalobce napadl odvoláním ze dne 4. 12. 2018, o němž žalovaná rozhodla napadeným rozhodnutím.
50. V projednávané věci je podstatou sporu otázka, zda je dána žalobcova odpovědnost za přestupek podle § 24 odst. 7 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele.
51. Leitmotivem žaloby je, že se správním orgánům nepodařilo prokázat, že by žalobce byl osobou odpovědnou za spáchání jednání, které naplňuje skutkovou podstatu uvedeného přestupku, resp. že prvostupňovým orgánem shromážděné důkazy byly pro zhodnocení věci s výsledkem vyslovení výroku o vině za přestupek nedostatečné a neprůkazné.
52. Soud tento názor nesdílí.
53. Vzhledem k tomu, že skutková podstata přestupku dle § 24 odst. 7 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele je vymezena tak, že se protiprávního jednání může dopustit pouze prodávající, byla podstatná otázka, koho lze v projednávané věci považovat za prodávajícího ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele.
54. Nejvyšší správní soudu dospěl v bodu [18] rozsudku ze dne 29. 11. 2017, č.j. 6 As 117/2017-47 (toto i další rozhodnutí kasačního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz), mj. k tomuto závěru: „*Definice prodávajícího dle zákona o ochraně spotřebitele tedy nemůže být vykládána restriktivně, nota bene omezena na to, zda podnikatel v daném okamžiku skutečně prodává své výrobky nebo poskytuje své služby. Časové rozlišení provádění této „určující“ činnosti není v definici prodávajícího obsaženo, neboť zákon hovoří obecně o tom, že „prodávajícím je podnikatel, který spotřebiteli prodává výrobky nebo poskytuje služby“. Vlastní podmínky provádění činnosti prodávajícího (tedy vázanost činnosti na daný časový okamžik) jsou obsaženy v ustanovení § 3 a násl. zákona o ochraně spotřebitele, nikoli v samotné definici prodávajícího.*“.

55. Dále, v rozsudku ze dne 27. 2. 2018, č.j. 5 As 23/2017-22, kasační soud upozornil na to, že „definici prodávajícího obsaženou v zákoně o ochraně spotřebitele je nutné vykládat a aplikovat v souladu příslušnou unijní úpravou, která představuje předobraz pro tuto vnitrostátní úpravu, tj. zejména se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES ze dne 11. 5. 2005 o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu“, a tudíž „nelze (...) definici prodávajícího dle zákona o ochraně spotřebitele vykládat restriktivně“. Nejvyšší správní soud tu zároveň dovodil, že „osobou odpovědnou za správní delikty obsažené v § 24 odst. 1 písm. a) a § 24 odst. 7 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele je osoba, která je odpovědná za chod provozovny, tedy osoba, která disponuje užívacím právem k ní“.
56. Podle názoru soudu lze tento závěr Nejvyššího správního soudu zobecnit na všechny skutkové podstaty přestupků uvedené v § 24 odst. 7 zákona o ochraně spotřebitele, tedy včetně přestupku dle § 24 odst. 7 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele, který je relevantní pro nyní projednávaný případ.
57. Krajský soud nemá pochyb o tom, že žalobce byl v projednávané věci v postavení prodávajícího ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele, neboť padělky textilního a galantního zboží byly nalezeny v žalobcových vozidlech, které byly v den kontroly zaparkovány v blízkosti prodejných jednotek, které má žalobce zaregistrovány u místně příslušného živnostenského úřadu k podnikatelským účelům jako provozovnu. Přitom žalobce připustil, že vozidla využívá (při ústním jednání dne 30. 9. 2019 uvedl, že s nimi naposledy jel 20 dní před kontrolou, pak „byla rozbitá“). Navíc, žalobce správnímu orgánu I. stupně předložil faktury na nákup textilního a spotřebního zboží, a to na základě výzvy inspektorátu k předložení nabývacích dokladů k zboží zajištěnému při kontrole konané dne 4. 10. 2018 v uzamčených žalobcových vozidlech (k nevěrohodnosti žalobcem později poskytnutého vysvětlení, že se jednalo o nabývací doklady k jinému zboží, se soud vyjadřuje níže). Není rovněž pochyb o tom (ostatně žalobce to ani nespornuje), že žalobce v dané době disponoval živnostenským oprávněním s předmětem podnikání Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona, obor činnosti Velkoobchod a maloobchod. Byl tedy správně považován za podnikatele.
58. Shrnutí, soud má za to, že žalobce, jako podnikající fyzická osoba, byl správními orgány správně považován za pachatele předmětného přestupku ve smyslu § 22 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť v projednávané věci k naplnění znaků přestupku došlo v přímé souvislosti s jeho podnikáním, přičemž protiprávní jednání (tj. skladování padělků v žalobcových vozidlech v blízkosti jeho provozovny) je přičitatelné žalobci.
59. Správní orgány v tomto směru dostatečně zjistily skutkový stav věci odůvodňující závěr o žalobcově odpovědnosti za předmětný přestupek, neboť se na případ žalobce uplatní výše citované ustanovení § 20 odst. 6 ve spojení s § 23 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle kterého odpovědnost podnikající fyzické osoby (žalobce) není podmíněna zjištěním konkrétní fyzické osoby, která se považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné podnikající fyzické osoby (žalobci). V projednávané věci bylo ze zjištěného skutkového stavu zřejmé, že ke skladování padělaných výrobků v žalobcových vozidlech zaparkovaných v blízkosti žalobcovy provozovny, v níž žalobce obvykle prodává zboží, došlo při žalobcově podnikatelské činnosti. Inspektorát tak nebyl povinen dále zjišťovat, kdo konkrétně padělané zboží do vozidla žalobce umístil.
60. Soud k uvedenému doplňuje, že žalobcem předloženou skutkovou verzi o tom, že padělané zboží nalezené v jeho zamčených vozidlech zaparkovaných v blízkosti jeho provozovny, ve které prodává pouze on (jen mu občas vypomáhá manželka), není jeho a že jej tam mohl

umístit kdokoliv, neboť žalobce vozidla nezamykal, považuje za nevěrohodnou. Nadto, soud se ztotožnil se správními orgány v tom, že žalobce byl za přestupek odpovědný objektivně, tudíž jeho zavinění se nezkoumá. Soud v dané souvislosti odkazuje na rozsudek kasačního soudu ze dne 27. 2. 2018, č.j. 5 As 23/2017-22, dle kterého „*správní delikty vymezené v § 24 zákona o ochraně spotřebitele jsou vystavěny na principu tzv. objektivní odpovědnosti, tedy odpovědnosti za protiprávní jednání, u níž se nezkoumá subjektivní stránka protiprávně jednajícího subjektu (zavinění)*“. Soud přitom nepřisvědčil námitce, že se objektivní odpovědnost za skladování padělků vztahuje pouze na jednání v provozovně žalobce, neboť takový výklad nemá oporu v platné právní úpravě. Ostatně, žalobce soudu ani nenabídl jakoukoliv právní argumentaci, která by jeho výklad podpořila.

61. K tomu je třeba doplnit, že dle stávající právní úpravy se lze vyvinut z odpovědnostního vztahu pouze z liberačních důvodů ve smyslu § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, tj. prokáže-li daná osoba, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila. Žalobce ovšem neprokázal, že by vynaložil požadované úsilí směrem k tomu, aby ke skladování padělaného zboží v jeho vozidlech zaparkovaných v blízkosti jeho provozovny (prodejních stáncích) nedocházelo. Naopak, žalobce potvrdil, že vozidla nezamykal, což lze považovat za nelogické a v rozporu s elementární obezřetností, kterou lze po žalobci jako podnikateli (živnostníku) požadovat. Soud se proto ztotožnil se správními orgány, že žalobce zjevně nevyvinul jakékoliv relevantní úsilí, aby zabránil vytykánému porušení právních povinností, ke kterému došlo v jeho vozidlech zaparkovaných v blízkosti jeho provozovny. K naplnění liberačních důvodů tudíž v projednávaném případě zjevně nemohlo dojít.
62. V návaznosti na výše uvedené soud dospěl k závěru, že v projednávané věci správní orgány zjistily skutkový stav v dostatečném rozsahu pro závěr o žalobcově odpovědnosti za spáchání předmětného přestupku. Namítá-li žalobce, že inspektorát měl i bez návrhu doplnit dokazování např. o vyjádření provozovatele obchodního centra či vyžádání si kamerových záznamů, pak soud tento názor žalobce nesdílí. Vzhledem k tomu, že žalobce, ač byl poučen o právu navrhnout důkazy, činit návrhy a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, nad rámec svého výsledku v rámci ústního jednání žádný důkazní návrh neučinil, resp. ani neuvedl konkrétní skutková tvrzení, ke kterým by mělo další případné dokazování směřovat, soud, ve shodě s žalovaným, hodnotil v žalobě zmiňované další důkazy, které navíc byly činěny pouze v obecné rovině, jako nadbytečné.
63. Na uvedeném nemohlo nic změnit ani žalobcovo tvrzení uplatněné v replice, totiž že „úřední záznam o kontrole nepodepsal a nebyl s ním po kontrole seznámen, nebyl přítomen v době kontroly ve své provozovně“. Žalobce si patrně neuvědomil, že úřední záznam o kontrole ze dne 4. 10. 2018 mu byl zaslán skrze provozovatele poštovních služeb a byl mu doručen dne 12. 10. 2018. A to, že se s jeho obsahem seznámil, prokazuje i to, že reagoval na opatření/výzvu o zaslání kopie „*nabývacích dokladů k výrobkům uvedeným v příloze tohoto záznamu*“, kterážto byla učiněna na str. 10 (bod 4) tohoto úředního záznamu.
64. Nedůvodnou soud shledal i námitku o tom, že žalobce od počátku popíral vztah ke zboží, které bylo nalezeno v jeho vozidlech a u kterého se později prokázalo, že šlo o padělky. Ponecháme-li stranou, že otázka, zda to byl přímo žalobce, kdo nakoupil či ve vozidlech skladoval při kontrole zjištěné padělané zboží, je za shora popsanych okolností případu irrelevantní z hlediska objektivní odpovědnosti žalobce jakožto prodávajícího ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele a podnikající fyzické osoby, pak soud konstatuje, že žalobcem předkládané vysvětlení stran předložených nabývacích dokladů není

přesvědčivé a logické. Jak bylo popsáno výše, žalobce byl po provedené kontrole v rámci uložených opatření v úředním záznamu ze dne 4. 10. 2018 jasně a srozumitelně vyzván k tomu, aby zaslal kopii „*nabývacích dokladů k výrobkům uvedeným v příloze tohoto záznamu*“, přičemž těmito výrobky bylo zboží zajištěné při kontrole v žalobcových vozidlech zaparkovaných v blízkosti jeho provozovny. Na výzvu pak žalobce, prostřednictvím zmocněného právního zástupce, reagoval přípisem datovaným dne 24. 10. 2018, nadepsaným „*Doložení nabývacích dokladů*“ a adresovaným inspektorátu stran kontroly ze dne 4. 10. 2018 ke sp. zn. ČOI 128273/18/0100 uvedené na úředním záznamu ze dne 4. 10. 2018 zaslaném žalobci (doručeno dne 12. 10. 2018). Žalobce k tomuto podání přiložil tři faktury (viz výše) na textilní a spotřební zboží, kde je jako odběratel uveden žalobce. Není přitom pravdivé tvrzení žalobce obsažené v žalobě, že v uvedeném přípisu žalobce uvedl, že se jedná o zboží, které běžně v provozovnách prodává. Žalobce pouze uvedl, že zasílá nabývací doklad ke zboží, které nakupuje od stálých dodavatelů na tržnici SAPA, kde je „běžnou zavedenou obchodní praxí“, že se na dokladech od zboží neuvádí podrobná specifikace zboží (obchodní značky, množství, velikost druh), závazná je ústní dohoda. Ani vysvětlení žalobce, že k výzvě správního orgánu I. stupně doložil uvedené faktury pouze proto, že se obával pokuty za neposkytnutí součinnosti, nepovažuje soud za věrohodné, neboť text přípisu, který již za žalobce činil jeho právní zástupce, této žalobcově verzi neodpovídá.

65. Stran námitky zpochybňující zákonnost zjednání přístupu do žalobcových vozidel během předmětné kontroly soud uvádí, že se ztotožňuje se stanoviskem žalované, že inspektorát v tomto ohledu nepochybil, neboť inspektoři dodrželi zákonný postup. Žalovaná správně poukázala na to, že (i) než si inspektoři během kontroly zjednali přístup do vozidel (včetně žalobcových vozidel), vyzvali vlastníky/uživatelé/osoby disponující klíči, aby se k vybraným vozidlům dostavili, že (ii) při zjednání přístupu do předmětných vozidel byl přítomen jako nezúčastněná osoba příslušník Policie ČR, a že (iii) po zkontrolování vozidel došlo k jejich uzamčení prostřednictvím zámečnicka a po zjednání přístupu do vozidel byli bezodkladně také vlastníci vozidel informováni. Z fotodokumentace, jež je součástí úředního záznamu ze dne 4. 10. 2018 i protokolu o kontrole ze dne 8. 11. 2018, je patrné, že žalobcova vozidla byla před zjednáním přístupu ze strany inspektorů viditelně celé zaplněna zakrytým zbožím, což v souvislosti s tím, kde byla zaparkována, a s dřívějšími zjištěními o využívání zaparkovaných vozidel jako skladovacích prostor pro zboží prodávané v přilehlých prodejních stáncích, založilo důvodné podezření na závažné porušení povinnosti ve smyslu § 6 odst. 1 zákona o ČOI. Soud proto souhlasí se správními orgány, že v projednávané věci byly naplněny všechny zákonné předpoklady pro zjednání přístupu do žalobcových vozidel, jak je blíže popsáno na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí.
66. Konečně se soud zabýval i závěrečnou námitkou žalobce, že uložená sankce (pokuta ve výši 170 000 Kč) má být nepřiměřeně vysoká a přísná. Soud k této námitce předně uvádí, že byla formulována velice stručně a pouze v obecné rovině, tudíž i posouzení této námitky může být toliko obecné, neboť soudu nepřísluší, aby za žalobce domýšlel a dotvářel žalobní argumentaci. Vzhledem k tomu, že žalobce ani nenavrhl upuštění či snížení uložené sankce ve smyslu dle § 78 odst. 2 s. ř. s., soud mohl hodnotit uloženou sankci pouze z hlediska zákonnosti a přezkoumatelnosti, přičemž dospěl k závěru, že výše sankce a její odůvodnění nezakládají ani nezákonnost, ani nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
67. Soud v dané souvislosti poukazuje na to, že se správní orgány obou stupňů zabývaly všemi relevantními kritérii pro určení výměry pokuty a zohlednily přitom všechny známé okolnosti projednávaného případu, včetně hlediska přiměřenosti uložené sankce. Nebylo

možno odhlédnout od faktu, že žalobce se typově shodného jednání dopustil opakovaně. Správní orgány se též zabývaly a zohlednily žalobcovy osobní a majetkové poměry, což nakonec vedlo ke snížení pokuty z původních 250 000 Kč na 170 000 Kč. Takovou sankci pak soud považuje, vzhledem ke zjištěným okolnostem případu, osobě pachatele a fakt, že se jednalo o přestupek, za který lze uložit pokutu až do výše 5 000 000 Kč, za přiměřenou a nikoliv likvidační. Ostatně, žalobce nic takového neprokázal.

68. Vzhledem k tomu, že soud shledal žalobní námitky nedůvodnými, žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[V] Náklady řízení

69. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 25. 4. 2022

Mgr. Jaroslav Škopek, v.r.
předseda senátu